

врѣме бѣше неспокойно: или ще крещи, или ще плаче за нищо и никакво, или ще се кара, хе тѣй е, на вѣтъра, гдѣто го викатъ... Азъ се смаяхъ какво да правя съ него. Да го люлѣя на ржцѣ, господарката не дава. Да го разхождамъ, не ми е казала. За да го омиря и утѣша, дадохъ му да си похапне отъ онзи морковъ, когото ти турна на трѣгване въ джеба ми. Господарката забѣлѣза това, грабна моркова и го запрати на боклука... и дълго ми се кара...

Другитѣ господарски дѣца, Влади и Недка, сж добрѣ. Не имъ харесвамъ само, гдѣто по нѣкога ми се прѣсмиватъ и си говорятъ по нѣмски.

Прощавай! Сбогомъ, майко! Приеми моитѣ горещи цѣлувки. Какъ хубаво щѣхме да си живѣемъ сега заедно на село, ако бихме имали наша си храна, за да проживѣваме... А то, нали помнишъ, миналата година прѣзъ зимата едва се изхранихме...

Поздравлявамъ кръстника, а така сжщо и братчетата си Коля и Дима. А на обичната си сестрица Ганка, кога се върна, ще ѝ донеса Софийски симидъ.

гр. София,
15 май 1907 година.

Ваша любяща дъщеря
Янка Овчаркова.

